

— Тоя пусти фитилъ, дето ни излъга! избъбра горчиво старата пакъ.

### Майчино сърдце

— Мамо, ние най-после ще се разсърдимъ! каза ѝ полусърдито — полушеговито Драгой. Ние сме толкова души, но насъ не видишъ, ние те не радваме, а Боримира сѐ... Това не е благородно!

— Защо ме сждишъ? тури се на мое мѣсто! Петимна съмъ отъ години да ви видя всички събрани около мене. — Не, не може!... Ето днеска Боримиръ пкъ липсва, и бъдниятъ ми вечеръ не е пъленъ... Който е майка, само той знае тия работи.

— Е добре, утре ще бждемъ всички сбрани.

— Но мене ми се искаше на бъдни вечеръ... Ехъ, какъ бѣше хубаво тая вечеръ едно време, въ турско време, когато баща ви бѣше живъ! Вие се наредѣхте като ангели при насъ.

— Мамо, разкажи ни нѣщо отъ онова време, каза Драгой, като пийна дълго изъ чашата янтарно чирпанско вино, на което свѣтлината даваше ялмазни отливи.

Майката пакъ неволно се услуша въ нѣкакъвъ шумъ на пжтя, който се изгуби веднага, па, като сръбна две глѣтки изъ чашата си, подзе:

— Казахъ: радостни бѣха тогава бъдните вечери — сгрѣшихъ: не всѣкога! Имаше и страшни бъдни вечери, когато нѣмаше баща ви... Хеле помня, единъ бъдни вечеръ... Щѣхме да умремъ отъ страхъ.

— Разкажи ни, мамо! казаха нѣколцина съ любопитство.